

Jak
ztloustrnout
do plavek

Eva Nedvědová

*Jak
ztloustrnout
do plavek*

Eva Nedvědová

Copyright © Eva Nedvědová – heirs, 2021

Cover Illustration © Věra Novotná Machytková, 2021

Illustrations © Viktor Šauer, 2021

Cover © Tomáš Pekárek, 2021

epub ISBN 978-80-7551-222-2

mobi ISBN 978-80-7551-223-9

pdf ISBN 978-80-7551-224-6

Test z anglického jazyka

Jakub ve škole nikdy nepatřil do skupinky těch, kterým se říká premianti. Už od první třídy pro nás byla třídní schůzka velkým utrpením.

Jeho problém nebyl ani tak v prospěchu, jako v tom, že byl jiný. A to se neodpouští! Na třídních schůzkách jsme poslouchali paní učitelku, která nám velmi důležitě sdělovala, že Kuba snědl při výtvarné výchově spolužákovi pomůcku, tedy přesněji jablko a hrušku, které děti malovaly, že se při pracovním vyučování trefil do knoflíkové dírky jenom dvakrát, a když měl nakreslit paní učitelku, tak použil pouze černou fixu, proto byla jeho práce ohodnocena známkou pět.

Po třídní schůzce jsem si ho doma posadila na klín a zeptala se:

„Opravdu se ti ta paní učitelka tak moc nepovedla?“

„Nepovedla, byla strašně hnusná!“

Můj muž se ke mně otočil, vystrčil Jakuba ze dveří a řekl: „Řekla si o to, kráva! Co se má co nechat portrétovat!“

Výjimečně jsem s ním souhlasila.

Celých devět let jsme losovali, který z nás dvou půjde na třídní schůzku, a těšili se, že na střední škole to bude jiné. A když ne, tak přece platí pravidlo, že od osmnácti let se mo-

hou třídních schůzek zúčastnit přímo studenti a ti už nemusí dál informovat rodiče. Ideální řešení. Konec stresování rodičů ze strany učitelů.

První třídní schůzka na střední škole se konala v září. Na ni jsme chtěli jít oba, protože bylo téměř jisté, že se Kuba za tak krátkou dobu ještě nestačil profláknout. Den před třídní schůzkou jsme si hodili korunou. Vyhrál můj muž.

Schůzka začínala v pět odpoledne. Kuba nám celkem neochotně oznámil, že chodí do třídy 1. A, a ta je v prvním patře. Připomněla jsem, že by bylo dobré přijít přesně.

Můj muž přišel domů po sedmé hodině. Tvářil se značně kysele, sedl si do rohu sedačky, nalil panáka a řekl:

„Tak jsem ze sebe udělal pěknýho blbce!“

Na třídní schůzku přijel s pětiminutovým zpožděním. Všichni rodiče měli sehnuté hlavy a psali něco na papír. Třídní učitelka mu mlčky ukázala na poslední řadu, kde nikdo nesešel.

Na lavici objevil TEST Z ANGLICKÉHO JAZYKA.

Můj muž miluje testy všeho druhu, a ačkoliv někdy nechápu, jak je to možné, vychází z nich vždy jako absolutní nadprůměr. Když uviděl test, rozzářily se mu oči a začal s chutí doplňovat. Protože byl test hodně lehký, trvalo jeho vyplnění deset minut. Nebavilo ho jen tak sedět v lavici a pozorovat ostatní rodiče, kteří pořád psali. Zvedl se a šel odevzdat svůj test učitelce.

„Vy už jste hotový?“

„Ano jsem, ale vůbec nechápu, proč musí psát rodiče studentů prvního ročníku test z anglického jazyka? Bude snad moje jednička připsaná v prvním pololetí mému synovi?“

Paní učitelka se zatvářila překvapeně, potom se pobaveně usmála a řekla:

„Rozhodně nebude, protože jste si, pane, právě napsal rozřazovací test z anglického jazyka na dálkařích. Třídní schůzky obou prvních ročníků jsou dnes od sedmnácté hodiny dole v aule školy.“

„Promiňte“, vstala jedna maminka a špitla:

„Tak to já jsem tady taky špatně.“

A oba dva odešli dolů do auly školy, kde právě končily třídní schůzky prvních ročníků.

Přítelkyně pana inženýra

„Dojdu si jenom něco koupit. Za chvíli jsem zpátky!“ řekl můj muž a zavřel dveře našeho bytu. Vařila jsem večeri a půlroční Kačka si hrála v ohrádce.

Chvilí se ale nějak protáhla. V jedenáct hodin večer ještě nebyl doma.

Usnula jsem. Probudilo mě hlasité třískání do strun kytary. Neznámý hudebník vůbec nepoužíval akordy. Zvuk zněl z velké dálky, ale nebezpečně se přibližoval. Ručičky budíku ukazovaly půl druhé.

Kytarista začal zpívat. Jeho řev, podbarvený hrou na kytaru bez akordů, bylo slyšet už hodně blízko a bohužel zcela zřetelně. To je snad zlý sen! Vstala jsem a zaposlouchala se do blížící se rýmovačky.

„Já jsem Nedvěd, z Prahy devět!“

Řval můj muž pořád dokola a představoval se tak ve dvě hodiny ráno celé naší ulici. Slyšela jsem i dva holčičí hlasy. Moje kamarádky, Helena a Zuzana, do jeho hudební produkce hlasitě vykřikovaly svůj vlastní rým: „Ty jsi Míla! To je síla!“

Bylo mi jasné, že povedená trojice míří k nám domů. Nemýlila jsem se. Ve svém otřesném hudebním vystoupení pokračovali se stejnou intenzitou i v našem desetipatrovém domě

se čtyřiceti bytovými jednotkami.

„Přišli jsme si pro tebe, protože nám bylo hrozný smutno!“ řekl vláčně můj muž, když po dvou marných pokusech konečně otevřel dveře našeho bytu.

Kamarádky, které odložily své manžely a děti jim hlídaly babičky, si svou nabytou svobodu náležitě užívaly. Hlasitě se smály a jedna druhou překřikovala. Obě mi chtěly vyprávět, jak dneska potkaly mého muže a že se jim u Heleny doma nepodařil dopít demižón domácího vína od babičky.

Ze všeho nejvíc je ale trápila obava, že na to ve třech už nebudou stačit. Podle jejich výrazu a špatné artikulace bylo jasné, že tu větší část z demižónu mají určitě v sobě a se zbytkem si ještě hravě poradí.

„Víte co, jděte všichni tři do pr...! A hned!“ sykla jsem a šla si lehnout.

Druhý den jsem se vracela z procházky a za sebou uslyšela medový hlas paní domovnice.

„Dobrý den, mladá paní.“

„Dobrý den,“ odpověděla jsem a vyčkávala. To, co řekla, by nechtěla slyšet žádná, natož novomanželka!

„Víte, já nemám nic proti tomu, když se mladý lidi poba-
věj, zazpívaj si a tak... Ale řekněte, prosím, panu inženýrovi,
ať se jeho přítelkyně chovají příště trochu tišeji.“

Před orgánem v pyžamu

V čase nejhlubší totality mi můj zaměstnavatel písemně oznámil, že pokud nenastoupím po dvou letech mateřské dovolené do práce, přeřadí mě ze zajímavé práce na práci nezajímavou a o dvě platové třídy níž. Pod plamenným soudružským pozdravem byla poznámka, že jedná v souladu se Zákoníkem práce.

Kačence budou dva roky a půjde do jesliček. Mám právo na práci, vytiženého manžela a jenom jednu mladou babičku v produktivním věku. Protože budou dětské jesle přes léto zavřené, musíme vymyslet kam, kdy a ke komu Kačku o prázdninách odložíme.

V červenci začal třítýdenní dovolenou na chalupě v Kounicích můj muž. Umí uvařit čaj a namazat jakékoliv pečivo vším, co najde v lednici.

Před týdnem si namazal chleba ztuhlou jíškou, kterou si spletl se škvarkovou pomazánkou. Jíšku měla babička připravenou v plecháčku na svou oblíbenou zapraženou polévku.

Po tomto jeho výkonu jsem se rozhodla, že pro ně radši zajistím teplé obědy v místním JZD. Protože jsem potřebovala mít naprostou jistotu, že naše holčička přežije, dohodli jsme se, že za nimi budu jezdit, kromě víkendů, ještě ve středu a můj muž mě každé čtvrté ráno odveze na vlak do Českého Brodu.

Všechno báječně fungovalo. S úklidem a mytím nádobí se vůbec nezdržovali a užívali si na koupališti a na kole. Kačka sice vypadala po každých třech dnech dost omšele, ale neuvěřitelně šťastně. Na úklid a důkladné provedení dětské očisty jsem tady byla přece já!

Ve čtvrtek ráno jsem vstávala jako vždy v půl šesté, abych se mohla v klidu obléknout, umýt, učesat, nasnídat a jak říká můj muž, namalovat si hezký obličej.

Vlak do Prahy mi jel v sedm hodin. Z naší chalupy na nádraží je to pět minut autem. Protože jsme měli jedno, vezl mě na nádraží můj muž. Spící Kačenku jsme nechali v postýlce na chalupě. Pro jistotu o tom věděla naše paní sousedka.

Muže jsem budila v půl sedmé. Ten se posadil v pruhovaném pyžamu po dědovi Aloisovi, natáhl se pro brýle, nazul sešlápnuté kostičkové bačkory na přezku a rozespale se potácel do auta. Pozorovala jsem ho a nemohla uvěřit, že takhle se mnou hodlá odjet.

Pruhované kalhoty neměly žádný poklopec, pouze obrovskou olemovanou díru s vázací tkaničkou v pase. Náš kamarád, který vlastní módní salón na Praze 1, nám vysvětlil, že pyžama ve stylu VŽDY PŘIPRAVEN se v padesátých letech tak běžně šila. Nikdy jsem nepochopila, jestli ta neestetická ohavnost byl úmysl, který měl prudce zvýšit socialistickou porodnost, nebo obyčejné šetření materiálem.

Sešlapané teplé bačkory sice byly naprosto nepostradatelná chalupářská obuv, ale působily dost odpudivě. To, že se můj muž odmítl učesat, mě rozzuřilo vůbec nejvíc, protože vypa-

dal, jako když se právě vylihł a přesně tak i koukal. Když jsem sedala do auta, bylo mi jasné, že v Praze večer určitě někam vyrazím.

Mlčky jsme se blížili k Českému Brodu na vlakové nádraží. Už z dálky bylo vidět několik žlutých aut s velkým nápisem Veřejná bezpečnost. Podél silnice před závodem Karma stáli ozbrojení vojáci. Jejich samopaly naštěstí mířily do vzduchu.

Bylo před sedmou hodinou ráno. U Karmy postávaly hloučky lidí. Někteří čumilové si odběhli do vestibulu závodu odpíchnout začátek směny a vrátili se zpět pozorovat scénu à la MAJOR ZEMAN.

Když nám příslušník VB ukázal, že máme zajet ke kraji silnice, stačil můj muž akorát říct:

„Do háje, to je průser!“

„Zastrč si kabátek od pyžama do té díry dole!“

„To nejde, je to moc krátký!“

Vzala jsem svou kabelku a položila ji tam, kde má každý normální chlap poklopec.

To už k nám ale přistoupili dva příslušníci.

„Prosím váš řidičský a občanský průkaz, soudruhu řidiči.“

Po mně chtěl ‚můj příslušník‘ pouze občanku. Ta ale byla v kabelce, která maskovala rozkrok mého muže. No co, občanku jsem našla a s kabelkou nepohnula ani o milimetr.

Z mého muže se stala socha, ale jenom do chvíle, než orgán Veřejné bezpečnosti zavelel:

„Vystupte si a ukažte nám zavazadlový prostor. Rozhodně by nebylo dobré, aby můj muž vystoupil a na poklopci držel červenou dámskou kabelku. Nasadila jsem ten nejzářivější úsměv, otevřela dveře, protáhla nohy na osmicentimetrových podpatcích a snažila se vzpomenout, jak mě učila chodit lektorka po mole, když jsem předváděla svatební šaty na módní

přehlídce okresního formátu.

Vykloubila jsem si kyčle a vyrazila tam, kde má každé auto obvyčejně zavazadlový prostor. Chyba, Škoda 105 měla kufr vpředu a já stála přesně na opačné straně. Během mé velmi krátké exhibice jsem se ale od příslušníka VB dozvěděla, že hledají uprchlého vězně, který se má pohybovat v okolí Nymburka.

Okamžitě mi hlavou proletěl němý film, kdy Laurel a Hardy prchají z vězení v pruhovaných oblečcích. Zoufale jsem se podívala na mého muže, který už také neochotně vystupoval z auta. V chybějícím poklopci měl zastrčený cíp horního dílu pruhovaného pyžama a šel otevřít zavazadlový prostor.

Příslušníci střídavě koukali do prázdného kufru, na doklady a na mého muže v pyžamu. Všichni jsme byli hodně rozpačití. Z hloučků postávajících před Karmou se začal ozývat smích a někdo volal:

„Už ho asi mají!“

Příslušníci ještě naše auto několikrát obešli a potom se jeden z nich mého muže zeptal:

„Kdo vám dal příkaz k jízdě, soudruhu řidiči?“

Odpověděl bez jediného zaváhání:

„Moje manželka!“ a ukázal na mě prstem.

Důležitě pokývali hlavou a propustili nás k nádraží.

Kdo to šeptá?

V postýlce jsem pozorovala spícího Kubíka. Byl mu přesně týden. Za chvíli přijde ze školy Kačka a poprvé uvidí svého bráchu. V kuchyni se pokoušel můj muž ohřát oběd od babičky.

Zazvonil telefon. Rychle jsem k němu vyběhla, aby pronikavé zvonění neprobudilo naše mimino.

Ve sluchátku jsem slyšela jen zlověstný šepot, který přecházel do hlasitého chroptění. Potom neznámý na druhém konci zavěsil. Nebylo to příjemné, ale doufala jsem, že jde o omyl nebo nejapný žert.

Nešlo. Během dne zazvonil telefon ještě třikrát. Když jsem zvedla sluchátko, ozýval se šepot, chroptění ... a cvak. Nestáčila jsem říct jediné slovo. Na mého muže neznámý hlas vůbec nereagoval a rovnou zavěsil.

ŠEPTAČ volal stále častěji, i v noci. Bylo víc než jisté, že jeho cílem jsem já! Strach mě svazoval čím dál tím víc. Příslušník Veřejné bezpečnosti mi doporučil, ať nenechávám nikde dítě samotné, protože by se mohlo jednat o připravovaný únos. Přečetla jsem hodně detektivek, ale jedno vím jistě, na únos dítěte by mě nikdo předem nepřipravoval.

Neznámý hlas děsil dál svou úpornou pravidelností. Jednou se spletl a začal šeptat do sluchátka, když zvedla telefon Kač-